

Branding

Jackie van Laren bij Boekerij:

De Q-serie:

Zin

Lief

Ziel

Vallen

Opstaan

De *Eilandliefde*-serie:

Duingras

Stormwind

Springvloed

Tegenstroom

Hoogtij

Branding

De meisjesmagneet

Thuiskomen

Twee prinsen

De *Onder de bomen*-serie:

Lentegroen

Zomerloof

Herfstrood

Winterzon

E-only:

Alle verhalen (tot nu toe)

boekerij.nl

Jackie van Laren

Branding

Deel 6 in de *Eilandliefde*-serie

ISBN 978-90-225-9534-3
ISBN 978-94-023-1928-6 (e-book)
ISBN 978-90-528-6513-3 (audio)
NUR 301

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock.com en stock.adobe.com
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2022 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne
Schönbach Literary Agency bv

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de enige echte Alexandra

Wat er voorafging

Tjerk Boomsma is een echte eilander. Toch heeft hij niet zijn hele leven op het eiland gewoond: daar was hij in zijn jonge jaren te avontuurlijk voor. Hij is het leger in gegaan, heeft met vlag en wimpel de commandotraining afgerond en is vervolgens zo'n beetje over de hele wereld wel uitgezonden geweest, op missies die niet alleen gevaarlijk, maar vaak ook zeer geheim waren. Dat vond hij prima; hij was een harde en erg op zichzelf. Toch is hij tussendoor altijd teruggekomen naar het eiland, en toen zijn defensietijd abrupt ten einde kwam werd het weer zijn permanente verblijfplaats. Hij verbouwde de boerderij van zijn familie tot een pension, nam de reddingsploeg onder zijn hoede en ging verder zijn gang, maar alle eilanders weten precies wat ze aan hem hebben: hij is misschien wel een beetje een stijfkop, maar volkomen eerlijk en recht door zee. Je kunt op hem bouwen.

Dat werd des te duidelijker toen het eiland werd getroffen door een natuurramp: een voor de kust vergaan containerschip zorgde ervoor dat het strand werd overspoeld met vervuiling. Tjerk was onmisbaar bij de coördinatie van het opruimen daarvan, en daar waar de burgemeester van het eiland, De Lange, maar niet in actie wilde komen, stak Tjerk

de handen des te harder uit de mouwen. De eilanders die politiek actief zijn zouden nu eigenlijk het liefste zien dat Tjerk de nieuwe burgemeester wordt, maar hijzelf wil daar niets van weten, zelfs niet wanneer burgemeester De Lange middels een afzettingsprocedure is weggewerkt.

Intussen is er bij de vrienden van Grote Vis van alles aan de hand, en ook bij de vuurtoren gaat niet alles naar wens. Tjerk probeert alles voor iedereen op te lossen, en dan moet er ook nog een nieuwe burgemeester komen, waarbij hij scherp zal moeten opletten dat die niet van alles overhoop haalt wat voor de eilanders belangrijk is.

Tjerk voelt zich overal verantwoordelijk voor... maar wie zorgt er voor Tjerk?

I

Ik word te oud voor deze grappenmakerij. Gisteren een avondje doorgezakt met de mannen van Ons Sociaal Belang in de Vis. Intussen is het een uur of elf en heb ik al twee koppen koffie in mijn mik, maar ik heb nog steeds een houten kop. Vroeger had ik erom gelachen en was ik fris van de brits gesprongen voor de standaard roswoz: reveille, ochtendsport, wassen, ontbijt, ziekenrapport. Nou, ziek ben ik niet, maar ik weet nog niet hoeveel koffie er uiteindelijk in zal moeten om me weer een beetje mens te maken. Ik zal voortaan wat voorzichtiger moeten doen met het gratis bier bij de Vis.

Ik vond het wel wat hebben om weer even onder de militairen te zijn, met die schoonmaakactie de afgelopen tijd. Ik kreeg er een heleboel herinneringen bij, hoewel het natuurlijk niet hetzelfde was als hoe het er bij de commando's aan toe ging.

Ik heb daar nog wel eens over nagedacht.

In mijn commandotijd dacht ik alleen maar: hoe harder, hoe beter. Hoe meer ik kan verdragen, hoe sterker ik ben. Maar nu vraag ik me af of je jonge kerels eigenlijk niet beschadigt, door ze zo af te beulen als ze met ons deden. Ik heb nog jaren op scherp gestaan: bij het minste beetje onraad

stond ik al naast mijn bed, klaarwakker. Ook als ik op het eiland was. Tegenwoordig zouden ze dat waarschijnlijk PTSS noemen, maar wist ik veel.

Vincent zei gisteravond nota bene tegen me dat ik soft begin te worden op mijn ouwe dag, omdat hij vroeger een beetje bang voor me was, maar nu niet meer. Nou, hij moet wel op zijn woorden passen, die grapjas. Ik ben dan wel vijfenveertig, maar dat kun je toch nauwelijks oud noemen?

‘Hé, Tjerk!’

Als je over de duvel praat, dan trap je hem op zijn staart. ‘Vincent. Je ziet er weer puik uit. Ben je je haarborstel kwijt? En je scheermesje?’ Kijk hem nou staan lachen, alsof niks hem kan raken. De weerbarstigheid van de jeugd.

‘Welnee, dit is gewoon hoe mijn haar zit, en ik scheer me morgen wel weer. Ik moest even wat halen voor Ax.’ Hij houdt een rol ducttape omhoog. ‘Jij ziet er trouwens wel een beetje aangeknaagd uit, grote vriend.’ Vin schuift aan aan mijn tafeltje op het bescheiden terras van het Boathuus en steekt zijn hand op voor een vaas. ‘Kan wel even. Jij ook een? *Hair of the dog* en zo, hoewel je dat dan eigenlijk ’s morgens vroeg met-een moet doen.’

Ik knijp mijn ogen even tot spleetjes en kijk nog eens goed naar zijn gezicht. Hij doet wel héél luchthartig; ik zou bijna gaan denken dat hem het een of ander dwarszit.

‘Gooi de boel maar open,’ moedig ik hem aan, ‘ik hou niet zo van omtrekkende bewegingen. Recht eropaf, dat is altijd het beste.’

‘Gesproken als een ouwe stomp,’ zegt Vincent een beetje schamper. ‘Je weet toch wel dat dat hele militaire gedoe van jou niks voor mij is?’

‘Hoeft ook niet.’ Hij krijgt een glas bier onder zijn neus geschoven, en ik bestel er toch ook maar een. Daar gaan mijn

goeie voornemens. ‘Je hoeft niet bij de marine te zitten om rechtdoorzee te zijn. Zonder omwegen ben je er het snelst. Feit.’

‘Ik ben gewoon niet zo dapper, denk ik,’ zegt Vin met een diepe zucht, terwijl hij in zijn glas duikt. Ik had het niet verkeerd gezien: er zit hem echt iets dwars. Typisch; gisteren leek die eeuwig onbezorgde houding van hem nog onverwoestbaar.

Zijn glas is al half leeg als het de tafel weer bereikt. Hij veegt zijn mond af met de rug van zijn hand, knippert een paar keer met zijn ogen en gooit er dan plompverloren uit: ‘Milena wil bij me weg.’

‘Wát?’ Ineens snap ik waarom dat jong om elf uur ’s morgens een vaas bier nodig heeft.

‘Kwam ze vanochtend ineens mee.’ Hij slikt moeilijk. ‘Ze was heel stil, toen we net waren opgestaan, en toen vroeg ik ernaar, en toen kwam het hoge woord eruit. Ik vond haar de laatste tijd al zo... ja, weet ik veel, zo teruggetrokken? Ze is nooit zo heel uitbundig, ze is rustig vanbinnen, en je weet nooit precies wat daar allemaal voor ideeën liggen te borrelen, maar dan ineens komt ze met iets creatiefs waar je niet op gerekend had, weet je wel? Ik dacht dus: ze zal wel op een of ander plannetje broeden, en ik heb haar een beetje met rust gelaten de afgelopen weken. We waren ook zo druk met de partij, en met de raad, en met die hele procedure tegen burgemeester De Lange...’

‘Is al met al nog best snel gegaan,’ brom ik. Ik voel wel dat ik nog iets aan geluid moet produceren, maar ik wil zijn relax niet onderbreken met al te veel inhoud, net nu het een beetje op gang begint te komen. ‘Het kan soms een vreselijk slepend proces worden, zo’n afzettingsprocedure tegen een burgervader.’

‘Ja, nou ja,’ zegt Vin, en dan houdt hij zijn laadklep.

Verdorie.

‘Kom op, jong,’ zeg ik, ‘laat zakken die onderkaak en praat verder. Kikadewado.’

‘Wát?’ Nu is het zijn beurt om verbaasd te zijn, precies zoals ik voor ogen had. Zo’n beroerde tacticus ben ik nog niet.

‘Tjerk, wat is dat nou weer voor een woord, is dat weer een van je idiote legerafkortingen?’

‘Staat voor: kind kan de was doen,’ zeg ik tevreden. ‘Of zoals jullie tegenwoordig zeggen: *easy as*. Nou, vooruit, praat verder, ik heb niet de hele dag de tijd om voor geestelijk verzorger te spelen.’

Vin geeft me een korte grijns. Hij voelt zich ellendig, dat is me wel duidelijk, maar hij kan mijn niet al te genuanceerde bavianenhumor – ken uzelve, is mijn persoonlijke motto – toch wel waarderen, zo te zien.

Ik knijp mijn ogen weer even half dicht en kijk naar de knalblauwe lucht. Nazomeren op het eiland; er zijn rottere plekken op de aardkloot. De grootste seizoensdrukke is voorbij, maar er zijn nog net genoeg mensen op het eiland om het nog een beetje gezelligheid te geven, zodat we niet alleen maar tegen elkaars koppen aan hoeven te koekeloeren, zoals in de winter. Op een gegeven moment merk ik dan altijd dat ik steeds minder ga zeggen. Als je niks te melden hebt, dan kun je wat mij betreft ook maar beter je bakkes houden, dus ben ik tegen de tijd dat het maart is over het algemeen zo sociaal als een beer die net wakker wordt uit zijn winterslaap.

‘Nou, ze was dus al een tijdje zo stilletjes,’ zegt Vincent dan moeizaam, ‘maar ik had al die tijd geen idee dat er zoiets groots onder zou kunnen zitten. Ze heeft het gevoel dat ze het nog niet heeft verwerkt. Dat hele gedoe met die loverboy, weet je wel? Ze denkt ook dat we geen gelijkwaardige relatie

hebben. Ik begrijp gewoon niet waar ze het over heeft! We hebben het toch goed samen? We wonen lekker, ik bedoel, als we nou nog bij Ax in de achtertuin in dat proefhuisje hadden gezeten... Nou ja, misschien dat ik me er dan iets bij voor zou kunnen stellen. Maar we hebben gewoon een lekker huis, niet groot, maar wel comfortabel zo voor zijn tweetjes. We zouden er zelfs wel met z'n drietjes in passen. Ik heb dat laatst ook gezegd, was een grapje, hoor, ik hoef echt niet meteen aan de kinderen, maar als je dan Martin en Mandy zo ziet, en nou is Wende ook zwanger, dan ga je toch nadenken, weet je wel?’

‘Begrijp ik,’ brom ik. Hoewel dat maar ten dele waar is: ik heb nooit een vrouw ontmoet in wie ik langer dan een week of drie geïnteresseerd was, laat staan dat ik voortplanting in beraad zou nemen. Ik was ook veel te vaak voor langere tijd weg: ik heb een paar missies gedaan waar de honden geen brood van lusten. Mooi werk, hoor, maar zwaar, en gevaarlijk ook. Dan moet je niet een vrouw en een paar bloedjes van kinderen thuis hebben zitten. En zeker niet als je dingen moet doen waar je niet over kan praten.

‘Nou ja, en toen had ik dat dus gezegd,’ gaat Vin verder, ‘en ik denk dat dat haar aan het denken heeft gezet, als ik zo een beetje terug redeneer, want daarna werd ze dus steeds stiller. Tot vanochtend. Ze zei het ook nog gewoon zo, met droge ogen. Wel een beetje moeizaam, maar zo heel vastbesloten, zoals ze dat kan doen, weet je wel? Ik wist dat het geen zin had om met haar in discussie te gaan. Ik stond zelf meteen zowat te janken, ik wist niet wat me overkwam.’

Ik kijk Vincent aan. Ik zie aan zijn gezicht dat hij het er echt heel moeilijk mee heeft. Die jongen is aan de binnenkant zo anders dan je zou denken als je hem niet goed genoeg kent; niks geen flierefluiter, bloedserieus is hij, en trouw als een

hond. Aan zijn beste vriend Axel, aan Grote Vis, aan de partij – hij doet het goed, hoor, in de eilandpolitiek, met die snelle babbels van hem – en aan dat meisje, dat om de een of andere reden zo zijn hart heeft gegrepen.

Het is ook wel een mooitje, Milena. En ze heeft iets mysterieus, ik denk dat hij daarom meteen zo weg van haar was. Zou niks voor mij zijn; ik hou van een vrouw die rechtdoorzee is, net als ik. Eentje bij wie je weet waar je aan toe bent. ‘Wanneer wil ze dan weggaan?’ vraag ik dan maar, niet om zout in de wond te strooien, maar omdat ik weet dat het de zaak vaak wel vooruit helpt als je je leeg kan praten.

‘Ze is al aan het inpakken,’ zegt hij ellendig. “Vinnie, je moet weten dat het niet is omdat ik niet van je hou,” zei ze doodleuk, terwijl ik daar zo’n beetje kapot stond te gaan, tien minuten voordat ik bij de Vis moest zijn. Ze zei dus dat ze gewoon wél van me houdt, en toch moet ze bij me weg, omdat ze het nodig heeft om het een tijdje alleen te doen, en over haar gevoel voor mij na te denken. Zodat ze zeker weet dat ze van me houdt om mij, en niet omdat ik haar heb gered toen ze zich zo ellendig voelde. Ze zegt dat ze een gelijkwaardige relatie wil. Maar dat hebben we toch?’

Het jong gooit zijn armen in de lucht, en mompelt dan nog een keer: ‘Dat hebben we toch gewoon?’ Hij ziet er zo ellendig uit dat ik hem bijna mee naar huis zou nemen.

‘Misschien voelt zij dat niet zo,’ zeg ik voorzichtig. ‘Rouw is een vreemd proces. Bij iedereen verloopt het anders, en soms doen mensen dan dingen die je niet verwacht. Dienstmakker van me, zat bij de contraterrorismeploeg, heeft er met zijn neus bovenop gestaan toen een andere jongen met wie we op de opleiding hadden gezeten werd opgeblazen door een IED. Hij kon de klodders van zijn butsmuts schrapen.’

‘Gátver,’ zegt Vincent. ‘Wat is een IED?’

‘Burgers noemen dat een bermbom.’

‘Jeeez,’ zegt hij zachtjes, ‘ja, dan snap ik wel dat je moet rouwen. Als ik ernaast zou staan en Ax werd opgeblazen door zo’n ding, dan zou ik ook niet weten waar ik het zoeken moest.’

‘Precies. Die maat van me die dat had gezien heeft zijn gezin zo laten zitten. Is uitgetreden, heeft een of andere wankele boerderij in Slovenië gekocht en is daar de boel gaan opknappen. In zijn eentje. Hij kon het niet meer opbrengen om thuis te komen na zo’n missie en dan op de bank te zitten met zijn dochttertje op schoot en naar een of andere tekenfilm te kijken.’

‘Als ik dat zo hoor, dan mag ik niet eens klagen,’ zegt Vincent miserabel. ‘Er is niemand dood, of zo.’

‘Daar zeg ik het ook niet voor, man. Ik zeg het omdat je gewoon niet in het hart van een ander kan kijken, zelfs al ben je een stelletje. En verwerkingsprocessen zijn rare kronkelpaden, daar kan je soms geen peil op trekken. Het ligt niet aan jou, ze moet gewoon iets doen met zichzelf, zo te horen, en het beste wat je kan doen is haar de ruimte geven.’

‘Ja, straks zit ze ook ineens op een boerderij in Slovenië. Of Kroatië, daar komt haar moeder vandaan. Heeft ze geen contact meer mee, maar toch. Straks zie ik haar nooit meer.’

‘Het is een gok die je moet nemen. Als je van haar houdt, moet je haar loslaten. Als je mazzel hebt...’

‘Ja. Dan komt ze terug, wil je zeker zeggen. Nou, of ik nou zo’n mazzel heb... dat is maar helemaal de vraag.’

Ik blijf er de hele dag over nadenken. Vin, met zijn snelle babbel, en zijn trouwhartigheid. Ik pak van alles op; beetje onderhoud aan de reddingsboot, loods opruimen, lekkende kraan repareren in het pension, maar Vinnie met zijn verhaal blijft

zich naar voren worstelen in mijn gedachten, hoe hard ik ook probeer aan andere dingen te denken.

Bijvoorbeeld aan hoe ik al een paar jaar diep in mijn hart blij ben als de echte zomerdrukke weer voorbij is, omdat een fulltime baan als accommodatieverhuurder eigenlijk niks voor mij is. Ik heb pension Westerveld van mijn grootouders geërfd, dus ik kan het pand moeilijk verkopen; de eilanders zouden me voor gek verklaren. Hoewel ik er waarschijnlijk wel een prijs voor zou beuren, waardoor ik de rest van mijn leven niet meer hoeft te werken. Maar nee. Te veel herinneringen; misschien ben ik diep in mijn hart wel net zo'n sentimenteel type als Vincent.

Vroeger, toen ik nog een klein Tjerkje was, was Westerveld nog een boerderij. Toen ik eenmaal op mezelf was, mijn bep en paak al hoog en breed madeliefjes lagen op te drukken en mijn ouders veilig in een aanleunwoning op de vaste wal zaten, moest er iets gebeuren met de familieboerderij. Het was inmiddels een lekkend oud kring waar ik voor geen goud in had willen wonen. Maar met een paar zakken stuc en een paar potten verf erdoorheen knapte het heel aardig op, en toen werd dat hele ouwe ervan eerder een pluspunt. Het was pittoresk. Ik kon de verhuur altijd wel uitbesteden als ik op missie was, de inkomsten waren op dat moment niet noodzakelijk maar altijd welkom, en als ik op het eiland was had ik tenminste iets te doen.

De laatste tijd heb ik voor mijn gevoel wel een beetje te veel te doen gehad, met alle problemen rond het containerschip dat hier voor de kust is vergaan. Wat dat betreft zou ik een voorbeeld aan Vin moeten nemen: die gast wandelt door het leven met een kop alsof niks hem raakt, alsof hij nooit haast of zorgen heeft. Maar iedereen hier weet dat hij hard werkt en volkomen betrouwbaar is, en dat heeft hij de laatste tijd des

temeer bewezen in de zaak rondom onze voormalige burger-vader De Lange.

Ik heb trouwens nog geen dag spijt gehad dat ik ben afgewaaid – je moet dat soort werk niet te lang volhouden, want je gaat wel voelen dat je geen twintig meer bent, en dan wordt het op een goed moment te gevaarlijk – en ik heb ook helemaal geen spijt dat ik de reddingsbrigade onder me heb sinds ik weer een fulltime-eilander ben. Lekker die jonge gasten trainen, ik vind het wel wat hebben, en we winnen bijna altijd als er een wedstrijd is. Zo hard als ze mij hebben aangepakt ben ik natuurlijk niet voor mijn team; het zijn geen militairen. Maar toch. Is mijn eigen training toch nog ergens goed voor geweest. Reddingsboot, loods en spullen onderhouden, team trainen, zorgen dat we overal bij zijn als er iets inter-eiland gebeurt, pension runnen, en nou ben ik ineens ook nog een soort onbezoldigd lid van Ons Sociaal Belang.

Ik ben niet zo van de politieke partijen, maar onze voormalige burgemeester maakte het wel heel erg bont. Ik kon niet op mijn handen blijven zitten terwijl hij zo oneervol verzaakte; na die ramp met dat containerschip had hij natuurlijk meteen in de pen moeten klimmen om zo veel mogelijk ondersteuning bij elkaar te krabben en te bijten. We zijn niet voor de kat z'n *glory hole* een beschermd natuurgebied! Ik weet zeker dat er in Brussel wel een of andere schoonmaaksubsidie te halen moet zijn geweest, maar dan had die luie Rotterdammer, of waar kwam dat stuk vreten vandaan, wel eerst tot actie moeten overgaan. Maar nee hoor; niks deed hij, *nada*, noppes. Als mijn ouwe maten niet waren komen opdruven met cohorten tegelijk, dan was het eiland er nu nog steeds een stuk slechter aan toe geweest. En ik kreeg het er alleen maar drukker door.

Ik kon er gelukkig aardig wat inkwartieren in Westerveld,

en iedereen hielp mee om de jongens een dak boven hun hoofd te geven, maar het was wel even coördineren geblazen: het onderdak, maar ook de schoonmaakwerkzaamheden. Gelukkig deden alle jongelui van het eiland behoorlijk mee, en het grootste deel van de eilandraad stak ook netjes de handen uit de mouwen, dus de ergste vervuiling is intussen opgeruimd. Maar niet dankzij ex-burgemeester De Lange. Gelukkig is die man zelf nu wel min of meer opgeruimd. Afzettingprocedure; was even een werkje maar dan heb je ook wat. Als het niet schuurt, dan gaat het ook niet glimmen, zeg ik altijd maar: we kunnen er nooit op achteruit gaan, en Vincent heeft maar weer eens bewezen dat je op hem kunt rekenen.

Nu is Westerveld leeg; ik heb het voor de rest van het seizoen maar helemaal uit de verhuur gehaald.

Als die kraan in een van de badkamertjes niet meer lekt – ik weet niet wat het is met kranen, ze zullen elkaar wel aansteken of zo: begint er een te druipen dan kun je er donder op zeggen dat de volgende erachteraan komt – en ik de boel goed geveegd en gezogen heb, is het intussen een uur of vier 's middags. Ik besluit toch maar even een verkenningsstocht naar de Vis te maken. Kijken hoe het nou met Vincent gaat; ik blijf aan het jong denken, met zijn grote mond en zijn kleine hartje. Ik dacht altijd dat Axel meer een soort jongere versie van mij was: weinig woorden, veel daden, dat werk, maar nu ik Vin wat beter heb leren kennen zie ik in hem toch ook wel wat van mezelf terug. Die branie. Altijd gevaarlijk, dat soort jongens: als ze zich eens echt bezeren zie je het er niet meteen aan af.

Ik ga lopen, dwars door de duinen; het is goed weer en ik kan de beweging wel gebruiken. Als ik even moet zweten dan stop ik misschien eindelijk ook met piekeren. Hoe harder de

machine werkt, hoe makkelijker ik de boordcomputer uit kan schakelen.

Ruim een half uur later doemt het dak van de Vis op in de verte, terwijl ik schuinsweegs een duintopje afdaal – ik voel mijn beenspieren. Ik moet dit vaker doen; door al dat gedoe rondom De Lange heb ik veel te vaak achter een bureau gezeten in plaats van dat ik buiten bezig was. Nog even en ik ben een *pencil pusher*. Ik wist overigens niet van mezelf dat ik handig was in papierwerk. Ik heb dat in mijn leven altijd hartgrondig vermeden, maar De Langes aanpak – of eigenlijk het gebrek daaraan – en het feit dat het om het welvaren van mijn geboortegrond gaat, heeft blijkbaar toch iets van onvermoede motivatie aangeboord.

Ha. Op mijn ouwe dag, toch nog iets over mezelf geleerd.

Ik sta weer op de weg.

Tijd voor een glas, maar misschien moet ik nu maar een colaatje nemen.

‘Ha, Tjerk,’ hoor ik uit verschillende monden als ik binnestap, en ik zie het halve partijbestuur van Ons Sociaal Belang om de tafel zitten, onder de bezielende leiding van Menno Olivier. Vincent komt net met een enorm blad *liquid courage* aandragen en voor ik het weet zit ik tussen de dorpsgenoten met – alsnog – een vaas in de hand.

‘Wat is de reden voor het feest?’ vraag ik.

‘Mijn dochter heeft een plaatje gemaakt,’ zegt Menno, trots als een pauw. ‘Met die vrijer van haar, en nog wat van die muziekfiguren uit Amsterdam, en nou zegt ze dat het een hit is!’

‘Daar moet op gedronken worden,’ roept Thé Boersma, die ze weg kan zetten alsof hij hol is vanbinnen. Hij houdt zijn alweer lege glas triomfantelijk in de lucht. ‘Doede, je bent zeker niet met een taxi hier, hè?’

‘Nee, idioot,’ zegt Boonstra, die op de fiets moet zijn gekomen, anders had ik een van zijn taxi’s wel voor de deur zien staan.

‘Wat ben je laat, Tjerk,’ zegt Vincent in mijn oor, terwijl hij snel Thé nog een vaas toesteekt. ‘Menno appte toch half vier? Siets kan ook ieder moment komen, de boot van half vier was zijn laatste vandaag.’

‘O, ik heb niks gehoord,’ zeg ik verbaasd. Ik vis mijn mobiel uit mijn zak en inderdaad: een hele rij berichten van al deze eilandridders. ‘Ik was aan het werk,’ zeg ik dan maar, en het is ook de waarheid. ‘In Westerveld; het is er een beetje een zootje geworden nu al die landmachers er weer uit zijn.’ Ik blaas mijn adem uit. ‘Ik vind het maar een gedoe, zo’n pensioen runnen. Eigenlijk niks voor mij. Maar ja, ik zal het wel moeten blijven doen, want van de wedde die ik voor de reddingsboot ontvang kan ik net de onkosten betalen. Gelukkig heb ik nog wat op de bank van toen ik nog uitgezonden werd, anders zat ik nu waarschijnlijk op een houtje te bijten.’

‘Je kan altijd hier werken, in het hoogseizoen,’ bromt Axel met die lage stem van hem. Hij is erbij komen staan, en ik weet niet of ik me nou vergis, maar die jongen kijkt ook al zo zorgelijk. Zijn vrouw staat achter de bar, met die dikke buik van haar, want als ze dat niet zo zouden afspreken dan zou ze blijven rondrennen. Wende is een goeie, dat heeft die jongen goed voor elkaar: lief, zorgzaam, trouw, slim, handig, kan hard werken, en ze is nog knap ook. Maar ze kan blijkbaar niet stoppen met dat harde werken, hoewel niemand het haar kwalijk zou nemen als ze het intussen wat rustiger aan zou doen.

Ik kijk nog eens goed, en ik vind dat ze er eigenlijk maar witjes uitziet.

‘Alles goed?’ vraag ik over mijn schouder aan Axel, met een knikje richting Wende.

‘Hm,’ zegt Axel, bijna onhoorbaar in het gebulder van de manschappen aan tafel. Ik zie aan zijn gezicht dat er iets aan schort, dus ik zet mijn vaas neer en schraap mijn stoel achteruit, sta op en geef hem een klap op zijn schouder.

‘Kom, jong, even naar buiten. Die kop van jou staat me niet aan,’ zeg ik tegen hem, en even later lopen we door de voordeur, om onder de luifel even te blijven staan. Van hieraf kan je het strand zien. Grote lap gele leegte, glinsterend in de nazomerzon. De zee is kalm en het is niet druk, maar ook niet helemaal doodstil: hier en daar een mensfiguurtje, een dappere kitesurfer in de zee. Boven ons hoofd klinkt het zachte zoeven van de windmolen die Martin heeft gebouwd, de broer van Wende. Ook al zo’n aanwinst op het eiland: uitstekende architect, die jongen. Ik zou eens met hem moeten praten als ik ooit iets anders met Westerveld wil doen.

‘Zit Cam in de surfkeet?’ vraag ik langs mijn neus weg. ‘Ik zag hem niet rondlopen.’

‘Waarschijnlijk wel,’ antwoordt Axel, ‘Martin is thuis met zijn gezinnetje; hij moest wat tekenen voor Menno. Die heeft toch een paar huisjes in zijn achtertuin?’

Ik knik.

‘Moeten gerenoveerd. Gaat meteen klimaatneutraal, nou ja, je kent het hele gedoe. Wat wij hier ook hebben gedaan.’

Ik knik nog een keer, en we staan even in stilte.

‘Hm,’ zegt Axel dan, ‘was er nog iets? Anders ga ik weer aan het werk. Zo rustig is het nou ook weer niet.’

Ik keer me naar hem toe en kijk hem eens goed aan. ‘Wat zit je dwars? Ik ken je goed genoeg om aan je te zien dat je je ergens over opvreet, dus zeg op. Ik heb vanochtend Vin met zijn drama ook al over me heen gehad, dus jij kan er ook nog wel bij.’

‘Vin?’ zegt Axel meteen bezorgd. ‘Wat is er met Vin?’

‘Zijn meissie wil weg. Verbaast me dat hij nog niks tegen je heeft gezegd.’

‘Hm,’ zegt Axel weer. ‘Wil me zeker niet belasten. Moet hij wel doen; we zijn niet voor niks maten.’

‘Vraag hem er zo maar naar, het zit hem hoog.’

‘Ik wist helemaal niet dat Milena en hij problemen hadden,’ broemt Axel nog.

‘Hij wist het ook niet,’ zeg ik droog. ‘Maar wat is er nou met jou aan de hand, dat je zo’n grafkop trekt? Gaat alles wel goed bij jullie?’

‘O, ja, tussen Wen en mij gaat het prima. Alleen...’

‘Maak je je zorgen over dat je straks vader wordt?’

‘Hm,’ zegt hij, met een klein glimlachje. ‘Soms, een beetje. Soms vraag ik me af hoe we het moeten doen, maar, andere kant: Mart en Mandy krijgen het ook voor elkaar, dus...’ Hij valt stil en staat een beetje op zijn lip te kauwen.

‘Wat dan, jong?’ dring ik aan.

‘Nou... Wende. Is er behoorlijk beroerd van, die zwangerschap. Spugen, slecht slapen, paar keer heel draaiërig geweest, soms ineens buiten adem, en ze wordt zo dun. Je zou het niet zeggen, met die buik, maar haar armen en benen zijn net stokjes. Ze eet wel goed, maar er valt blijkbaar bijna niet tegenop te eten.’

‘Moet ze niet een beetje meer rust houden dan?’

‘Ha,’ zegt Axel, ‘als jij nog een goed idee hebt om Wen haar bed in te praten, dan hoor ik het graag. Niet tegen te houden. Onredelijk, ook.’

‘Vrouwen,’ zeg ik begrijpend. ‘Er is een reden waarom ik er geen heb.’

Axel geeft me onverwachts een grijns. ‘Is ook wel veel moois aan,’ zegt hij dan, de bijdehanterik, ‘als je de goeie te pakken hebt.’

‘Je dacht toch niet dat ik tekort ben gekomen?’ Ik grinnik. ‘Ik ben niet zo’n vreselijke schuinsmarcheerder als Vin vroeger was, of Cam... Iets andere doelgroep ook, voor mij. Maar ik mag niet klagen. Vakantiesfeer en dergelijke, dat werkt altijd wel mee.’

Axel kijkt even naar me; zijn gezicht is alweer zo dodelijk ernstig. ‘Zat er nooit eentje bij die...?’

Ik schud resoluut mijn hoofd. ‘Moet er niet aan denken. Krijg ik zo’n tante die me gaat vertellen hoe ik het moet doen, zeker. Zo’n regelaarster van dienst. Niks ten nadele van Wende, hoor, maar dat zou niks voor mij zijn. Mijn vrijheid, en dergelijke.’

‘Ik vind het wel mooi om het samen te kunnen doen,’ zegt Axel, ineens een beetje kleintjes, en dan zie ik aan hem dat hij zich écht veel zorgen maakt.

‘Komt wel goed,’ zeg ik, met een bemoedigende klap op zijn schouder, maar terwijl ik die klap geef gaat de deur open en steekt Vin zijn hoofd naar buiten.

‘Ax, Wende is onderuitgegaan. Flauwgevallen. Ze heeft zich niet bezeerd, maar ze moet wel naar huis.’

Axel schiet langs Vincent terug naar binnen en ik kijk Vin even aan.

‘Red jij het om hier in je eentje te staan?’ vraag ik. ‘Er zijn er ineens twee weg, dan, hè?’

‘Zal doorpezen worden,’ zegt hij fronsend.

‘Ik steek wel even een pootje bij,’ bied ik aan, ‘het is al middag, en een pilsje tappen kan ik ook wel.’

Intermezzo 1: Axel en Wende in de LaRo

‘Wen, gaat het?’

‘Ja, ja, ja, ik was maar heel even weg, maak je toch niet zo druk, lieverd, het gaat best.’

‘Hm.’

‘Nee, echt.’

‘Nou, je klinkt anders niet alsof het best gaat.’

‘O? Hoe klink ik dan?’

‘Moe. Eh... dof. Ik weet niet precies. Alsof je naar bed moet, niet alsof je achter de bar moet staan. Je neemt ook helemaal nooit vrij; iedereen zou dat prima vinden, hoor, als je vrij nam. Je bent toch zwanger? Van een tweeling, ook nog.’

‘Je hebt het toch niet aan Tjerk verteld, hè?’

‘Hm. Nee. Maar hij zag wel dat ik me zorgen maak. Over jou en over de kleintjes.’

‘Ax, ik heb toch gezegd, ik wil niet dat iemand weet dat het er twee zijn, want dan gaan ze allemaal nog meer om me heen hangen en alles uit mijn handen trekken en zo, en...’

‘Dat is wel uit vriendschap, hoor. Of uit liefde. Bij mij.’

‘Ja dat wéét ik, maar ik ben toch niet ziek? Ooh...’

‘Wat? Wat gebeurt er?’

‘Ik voel me af en toe ineens zo drááierig! En ik heb ook niet genoeg lucht, lijkt het wel; ik voel me alsof ik drie trappen op heb gerend!’

‘Als ik je in bed heb gestopt, ga ik meteen doc Ellen bellen.’

‘Nee, nee, ik ben niet ziek, luister nou naar me!’

‘Doe verdomme nou niet zo eigenwijs, Wende! Je gaat in bed en ik ga Ellen bellen, en daarmee uit!’

‘Jezus, wat ben je – snif – bazig.’